

(k jubileu Václava Neckáře) Když mi bylo asi tak čtrnáct let, seděl jsem v pražském kině U Hradeb a ani nedýchal při filmu Jiřího Menzela **Ostře sledované vlaky**. Za pár týdnů si jel pan režisér do USA pro Oskara. Krom geniální předlohy Bohumila Hrabala, zcela jistě s prvkem autobiografie, měl na kvalitě filmu velikou zásluhu i výběr představitele eléva Miloše Hrmu, tehdy již populárního

Václava Neckáře

. Václav Neckář chtěl být hercem, ale nebyl přijat ke studiu, na rozdíl od jiných přijatých, kteří neměli ani desetinu jeho křehkého talentu. Svůj talent potvrdil i v dalších filmech, ale po angažmá v dnes legendární plzeňské Alfě byl přijat do pražského Rokoka, vedle Semaforu druhého nejpopulárnějšího divadla malých forem. V té době byl již díky televizi o jednom programu populární a jeho první šlágr se jmenoval

Ze soboty na neděli

a končil slovy „

i vám jednou bylo sedmnáct

“. Neckář se na scéně pohyboval, skákal, dělal roznožky, což v době zpěváků držících se mikrofonu a v šatech od Adama nebylo možné. Moje generace svého Vaška milovala včetně toho, že si postupně nechal narůstat dlouhé vlasy. V roce 1968 stály fronty na pohádku

Šíleně smutná princezna

, kde Neckář zpíval melodie devatenáctiletého (!) Jana Hammera spolu se svou kolegyní Helenou Vondráčkovou, která nedostatek hereckého talentu nahradila, a to dobře, dívčím půvabem. Psal se rok 1968, vše zářilo a svítilo a vzniklo trio Golden Kids s Martou Kubišovou. Bohužel po srpnové okupaci trio dlouho nevydrželo a stejně tak zmizel v archivu i další vynikající Menzelův film

Skřivánci na niti

, opět s vynikajícím výkonem Neckáře v roli Hvězdáře. Po zostuzení Marty Kubišové provokací StB Václav Neckář obětavě svědčil u soudu na ochranu osobnosti, ale vše marno. Každý z tria šel jinou cestou a Marta Kubišová tou nejtěžší. Vznikla kapela Bacily, vedená Neckářovým bratrem Honzou, v TV nepředstavitelná s „hárem“ muzikanta a autora Oty Petřiny. Neckář střídal cestu balad, původních i přejatých, s rockovými melodiemi, což si jeho vynikající kapela mohla dovolit. K Neckářovým dvorním textařům patřili Jan Schneider, dnes bohužel zapomínaný, nedávno zesnulý Zdeněk Rytíř či Michael Prostějovský. Přiznám se, že v té době jsem už příliš kariéru Václava Neckáře nesledoval. Víím, že obdržel titul zasloužilý umělec a dodnes nechápu jeho přátelství s americkým emigrantem Deanem Reedem, vrcholícím „dederónským westernem“ Zpívej kovboji. Běžel čas, Neckář zpíval a hrál, byť čas skákajícího Vaška byl pryč. Před několika lety na něj sáhla smrt a musel se dlouze a namáhavě učit slova svých tisíckrát zpívaných písní. V roce 2011 nahrál s kapelou Umakart píseň k vynikajícímu filmu

Alois Nebel

s názvem

Půlnoční

, přesně posazenou na jeho možný spíše pomalý pěvecký projev. Kritika nešetřila chválou a já se občas bál pustit rádio, protože podobně jako předtím u Falling slowly, lezla Půlnoční i z konzervy, samozřejmě ne vinou interpreta.

23. října se Václav Neckář dožil sedmdesáti let. Přes všechny výhrady, podložené i

I vám jednou bylo sedmnáct

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 29 Říjen 2013 22:05

nepodložené, je Neckář součástí naší popové kultury, a to součástí její špičky. Pro mě je Neckář kusem krásných a samozřejmě idealizovaných „šedesátek“, je pro mě stále milým a nešťastným Milošem Hrmou ze stanice Kostomlaty. Tak se držte, milý Václave!